

villig til at imødekomme et saadant Ønske, forsaavidt han forøvrigt ikke finder Grund til at nægte Nogen iblandt dem Sacramentet.

Motivering

af

ovenstaaende Lovforslag.

Det var mit Ønske, at Lovgivningen paa det kirkelige Gebet maatte have hvilet, indtil „Folketirkens Forsatning“ ifølge Grundlovens § 81 var bleven „ordnet ved Lov“, for at de kirkelige Anordninger da kunde fremgaae af en kirkelig Behandling, eller at den dog kun i særdeles paatrængende Tilfælde forinden maatte være bragt i Udøvelse, og selv da kun, efter at Geistlighedens Stemme var hørt, helst gjennem hvert Stifts Landemøde. Tvingende Omstændigheder have imidlertid medført, at jeg uden nogensomhelst saadan kirkelig Forbindelse har troet i det høitærede Landsting at burde indbringe nærværende Lovforslag, der unægtelig flaaer ind paa det kirkelige Gebet; thi et særdeles paatrængende Tilfælde synes mig at være tilstede, saa paatrængende, at Lovgivningen strax maa gribe ind, dersom vor Folkekirke ikke skal gaae en snarlig Opøsning imøde.

En Udtrædelse af Folkekirken er som bekendt allerede begyndt, ikke alene derved, at andre Religionsfællesskaber have gjort adskillige Prøfselystier her i Landet, men ogsaa derved, at tvende endnu ikke store Kredse have skilt sig fra Folkekirken, uden derved at stille sig fra det „evangelisk-lutheriske“ Kirkesamfund, hvilke Kredse saaledes ikke kunne have søgt Grunden til deres Udtrædelse i Folke Kirkens Væsen, dens „evangelisk-lutheriske“ Charakter, men synes at have søgt den fornemmelig i dens indre Samfundsordning. Dersom dette endnu ikke skulde synes at være i nogen høj Grad foruroligende, da skal jeg bede Opmærksomheden fæstet paa den Stilling, en baade ved sin kirkelige og

folkelige Betydning og Indflydelse fremragende Mand i denne Henseende nu har indtaget. Denne af den danske Folke Kirkes Vækkelse og Udvikling til Liv og Klarhed og til levende Vidnesbyrd om sig selv i Tale og Sang mere end Nogen høit fortjente Mand, hvis Navn jeg ikke behøver at nævne, for at Alle kunne vide, at det er Nikolai Frederik Sev rin Grundtvig, jeg mener, kæmpede, som bekendt, i mange Aar med sin eiendommelige Styrke for Sognebaandets Løsning. Kampen syntes Mange — kun ikke ham selv, der kæmpede i Troen — at være frugtesløs; men han har dog oplevet at see Sognebaandet løst. Nu har han i de senere Aar tillige kæmpet for en anden kirkelig Sag, hvilken han paa den ene Side har sat i Forbindelse med Sognebaandets Løsning som dennes nødvendige Conseqvents og Supplement, og paa den anden Side i en afgjørende alternativ Forbindelse med sin egen eventuelle Udtrædelse af Folkekirken, nemlig Frihed for Præsterne i den danske Folkekirke til at lære og prædike samt forvalte Sacramenterne hver efter sin individuelle Overbevisning og Opfattelse af den hellige Skrifts Lære. Han indbragte, som bekendt, i sin Tid i den grundlovgivende Forsamling et dertil sigtende Vædringsforslag, hvorefter den danske Folkekirke ikke skulde være en kristelig Kirke, men kun en borgerlig Anstalt med Hensyn til Religionen, saa vidt, at den kunde rumme alle — kristelige eller ikke-kristelige — Religionsfællesskaber indenfor Danmark Grændser, og han har senere gjennem Pressen gjentagne Gange udtalt sig i samme Retning. Herved skal jeg dog nu ikke dvæle, men kun paa det stærkeste fremhæve, at han i „Danst Kirketidende“ for 2den Decbr. f. A. paa det Bestemteste har erklæret, at, dersom den nævnte Præstefrihed ikke, som han haaber, meget snart bliver givet, da vil han udtræde af Folkekirken og raade alle kristelige Præster og menige Christne, hvem det er om Sandheden og Livet at gjøre, til det Samme; og jeg er forvisset om, at da vil Udtrædelsen see i et meget stort Omfang. Nu betragter jeg vel ingenlunde en saadan storartet Udtrædelse i og for sig som et Onde, tværtimod erkjender jeg, at, naar den